

פרק שלישי

שמחת בית השואבה

- * השמחה שבבית המקדש – גם בזמן הזה
- * ונשלמה פרים שפתינו – מלשון שלימות, גם לגבי בית המקדש
- * מעלת שמחת בית השואבה בזמן הזה לגבי השמחה בבית המקדש
- בנוגע לזמנה, גם בלילה הראשון של יו"ט, ובנוגע למקומה –
- בביהכ"נ וביהמ"ד שבכל תפוצות ישראל, וברשות הרבים
- * שמחה שלמעלה ממדידה והגבלה – "פקע איגרא"
- * שמחת בית השואבה בזמן הזה כהכנה לשמחת בית השואבה
- בביהמ"ק השלישי

ט. ה"שמחה יתירה"⁷³ שבחג הסוכות, "זמן שמחתנו" (בהוספה על כללות הענין ד"מועדים לשמחה"), היא – שמחת בית השואבה:

שמחת בית השואבה היא השמחה שהיו עושין בבית המקדש בקשר עם ניסוך המים שבחג הסוכות, ע"ש "ושאבתם מים בששון ממעייני הישועה"⁷⁴, וסדר הדברים – ש"מתחילין לשמוח ממוצאי יום טוב הראשון⁷⁵, וכן בכל יום ויום מימי חולו של מועד מתחילין מאחר שיקריבו תמיד של בין הערביים לשמוח לשאר היום עם כל הלילה"⁷⁶ (וכמסופר בגמרא⁷⁷ "כשהיינו שמחים בשמחת בית השואבה .. לא טעמנו טעם שינה"⁷⁸), ושמחים בשמחה גדולה ביותר, ועד שאמרו חז"ל⁷⁹ "מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו"⁸⁰.

ומעין זה צריכה להיות שמחת בית השואבה בכל זמן ובכל מקום שנמצאים בניי, גם לאחרי חורבן ביהמ"ק, בזמן הגלות, ובחוץ לארץ – דאף שעיקר הענין דשמחת בית השואבה הוא במקדש, ה"ז ככל הענינים שעיקרם בזמן שביהמ"ק הי' קיים, שגם לאחרי חורבן ביהמ"ק יכולים וצריכים לקיים תוכנם (וחלקם) הרוחני⁸¹ (שהרי חורבן ביהמ"ק אינו אלא בנוגע להגשמיות דביהמ"ק בלבד), ויתירה מזה – שבפרטים מסויימים יש מעלה בעבודה שבזמן הגלות גם לגבי העבודה בזמן שביהמ"ק הי' קיים, כדלקמן.

(73) ראה רמב"ם הל' לולב פ"ח הי"ב: "אע"פ שכל המועדות מצוה לשמוח בהן, בחג הסוכות היתה .. שמחה יתירה כו".

(74) ישע"י יב, ג.

(75) אף שניסוך המים (לאחרי ההקדמה דשאיבת המים) הי' גם ביום ראשון דסוכות (תענית ג, א. רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה ה"ו).

(76) רמב"ם הל' לולב שם.

(77) סוכה נג, א.

(78) ולהעיר מהשקו"ט בנוגע לאמירת ברכות השחר לאחרי שהי' נייעור כל הלילה (ראה שער הכולל פ"א ס"י. לקו"ש ח"ט ריש ע' 276).

(79) שם נא, סע"א.

(80) ומוזה מובן גם להיפך – שראיית שמחת בית השואבה פועלת הראי' דכל השמחות, גם שמחת המועדים, חג הפסח וחג השבועות, וגם השמחה דחג הסוכות שאינה קשורה עם שמחת בית השואבה.

(81) ובכמה ענינים – גם החלק הגשמי שעושים זכר למקדש.

י. ויובן בהקדם הביאור בנוגע לענין הקרבנות (עיקר העבודה בביהמ"ק, "בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות" ⁸²) שענינם הרוחני ⁸³ שייך גם בזמן הזה – ע"י התפילה, "תפילות כנגד תמידין תקנום" ⁸⁴, ובלשון הכתוב ⁸⁵ "ונשלמה פרים שפתינו", שע"י "שפתינו" משלמים ומשלימים ("ונשלמה" – מלשון תשלום, וגם מלשון שלימות ⁸⁶) ענין הקרבנות ("פרים"), ועד לשלימות ("ונשלמה") ד"שפתינו" גם לגבי ה"פרים".

והענין בזה:

עבודת הקרבנות היתה באופן שהשתתפו בה כהנים ליום וישראלים, "כהנים בעבודתם וליום בדוכנם וישראל במעמדם" ⁸⁷, ואילו בזמן הזה נעשים כל ג' החלוקות דכהנים ליום וישראלים ע"י התפילה דכאו"א מישראל.

ובהדגשה יתירה – בנוגע ל"ישראל במעמדם":

בנוגע ל"כהנים בעבודתם וליום בדוכנם" – אף שגם בזמן הבית ה' ענין של תפילה אצל הכהנים ("כהנים בעבודתם"), ועאכ"כ "ליום בדוכנם", שעבודת הלויים על הדוכן היא השירה, ושירה שייכת לתפילה ⁸⁸, מ"מ, העיקר בזה הוא הקרבת הקרבנות, לא מיבעי בנוגע לעבודת הכהנים, אלא אפילו בנוגע לשיר של הלויים על הדוכן, אין זה אלא פרט שבא בהוספה להענין העיקרי דהקרבת הקרבנות, וכיון שכן, הרי בזמן הזה לא שייך (כ"כ) הענין ד"כהנים בעבודתם וליום בדוכנם".

משא"כ בנוגע ל"ישראל במעמדם", "קיבוצן .. ועמידתן שם לתפילה ולתחינה ולבקשה .. נקרא מעמד" ⁸⁹ – כיון שהעיקר בזה הוא

(82) רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.

(83) כתורת רבינו זוקן בפירוש הכתוב "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" – שה"קרבן לה'" הוא "מכם", היינו, שהאדם צריך להקריב (קרבן מלשון קירוב) את עצמו להקב"ה (ראה לקו"ת ויקרא ב, ב ואילך. ובכ"מ).

(84) ברכות כו, ב.

(85) הושע יד, ג.

(86) ראה לקו"ת שבהערה 3.

(87) מגילה ג, א. ועוד.

(88) ראה גם דב"ר רפ"ב.

(89) רמב"ם הל' כלי המקדש פ"ו ה"ה.

(לא המקום המסויים במקדש שבו עומדים, אלא) ענין התפילה⁹⁰, ה"ז שייך וישנו בשלימות גם בזמן הזה⁹¹.

ויש לומר, שהענין ד"ישראל במעמדם" מודגש בזמן הזה יותר מאשר בזמן שביהמ"ק הי' קיים — כי, בזמן שביהמ"ק הי' קיים היתה עיקר העבודה בהקרבת הקרבנות, ואילו התפילה ("ישראל במעמדם") באה כדבר נוסף על עיקר העבודה, משא"כ בזמן הזה שישנו רק ענין התפילה ("ישראל במעמדם"), הרי נוסף לכך שהתפילה היא עיקר העבודה (כיון שחסרה הקרבת הקרבנות), צריכה להיות השתדלות יתירה בענין התפילה ("ישראל במעמדם") כדי למלא ולהשלים גם את החסרון דהקרבת הקרבנות ("כהנים בעבודתם ולוים בדוכנם")⁹².

ועפ"ז יש לבאר השלימות ("ונשלמה" מלשון שלימות) ד"שפתינו" גם לגבי ה"פריים" [דלכאורה, ה"ז דבר תמוה שבתפילה תהי' שלימות נעלית יותר מהקרבת הקרבנות] — כי, ב"שפתינו" נכללת גם השלימות דכוונת הלב ("רחמנא לבא בעי"י⁹³) ביתר שאת וביתר עוז כדי למלא ולהשלים גם הענין ד"פריים", כפי שרואים במוחש אצל בני" שנמצאים בזמן הגלות ובמקום הגלות, שהידיעה והרגש ש"מפני חטאינו"⁹⁴ גלינו מארצנו"⁹⁵ (ובפרט בחוץ לארץ שאין מקום לטעות כו'), מעוררים להוסיף עוד יותר ולעשות כל התלוי בו בתכלית השלימות בהענינים שבאפשרותנו לעשות גם בזמן ובמקום הגלות ("עיי' "שפתינו").

90) שלכן, "הרחוקים שבאותו מעמד .. מתקבצין לבית הכנסת שבמקומו" (שם ה"ב).
91) ולהעיר שבתפילה צריך להחזיר ולכוין פניו כנגד ארץ ישראל, כנגד ירושלים, כנגד המקדש וכנגד קד"ק (ברכות ל, א. טושו"ע ודאדה"ז או"ח ר"ס צד), היינו, שהתפילה בכל מקום שהיא, קשורה עם (ועולה למעלה דרך) מקום המקדש.

92) ובודאי ניתן להם הכח לפעול זה — שהרי "איני מבקש כו' אלא לפי כחך" (תנחומא נשא יא. במדב"ר פי"ב, ג).

93) זהר ח"ב קסב, סע"ב. ח"ג רפא, רע"ב. וראה סנהדרין קו, ב ובפרש"י.
94) חטא מלשון חסרון (כולל גם חסרון ביחס לדרגא נעלית יותר, אשר, לגבי בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה ה"ז חסרון הכי גדול) — שהרי "חטא" כפשוטו בודאי נתתקן כבר ע"י עבודת התשובה, עד לשלימות התשובה דיוהכ"פ, תשובה עילאה (ראה לקו"ת תצא לו, ד. ובכ"מ), שהיא בשמחה רבה* (אגה"ת פי"א).

95) גם בארץ ישראל — כל זמן שביהמ"ק אינו קיים, ולא נתקבצו כל בני" (גם עשרת השבטים) לארץ ישראל באופן ש"כל יושבי עלי" (ערכין לב, סע"ב).

(* ושייך במיוחד לחג הסוכות — "זמן שמחנתנו".

ומזה מובן גדול ההשתדלות שצריכה להיות בשמחת בית השואבה ע"י כאו"א מישראל – לא באופן ד"קדירא דבי שותפי"6, אלא באופן שכאו"א מרגיש שזוהי שמחה שלו (נוסף לכך שמעורר ומרעיש את כל הנמצאים מסביבו להוסיף עוד יותר בשמחת בית השואבה), ועד שיכולים לומר עליו "מי שלא ראה שמחת בית השואבה שלו לא ראה שמחה מימיו"!

יא. ועוד ענין עיקרי ב"ונשלמה פרים שפתינו" – הכנה לשלימות האמיתית והעיקרית ע"י הקרבת הקרבנות בגשמיות בביהמ"ק השלישי:

לאחרי כל הביאורים בהעילוי ד"ונשלמה פרים שפתינו", מובן וגם פשוט, שאין זה מגיע להעילוי והשלימות דהקרבת הקרבנות בפועל ממש. וכיון שכן, באים בני" הנמצאים בזמן ומקום הגלות בטענה צודקת: "למה"97 נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'"? ...! "וויפל איז אַ שיעור האַלטן אידן אין גלות" ... לאחרי שכבר מזמן "כלו כל הקיצין"98, וכבר עשו תשובה, ולא עוד אלא שכבר סיימו גם "לצחצח"99 את הכפתורים! ...!

והמענה על זה – מצינו אצל ה"אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם"100 (מפני שהתעסקו במצוה הכי גדולה101) שטענו "למה נגרע", ומשה אמר להם "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם"102, ובהמשך לזה נאמר הציורי דפסח שני103 – שלא זו בלבד שלא נגרע אצלם משאר בני", אלא עוד זאת, שעל ידם ניתוספה פרשה חדשה בתורה ("זכו אלו שתאמר על ידיהן"104).

ומזה מובן גם בנדו"ד, שכאשר בני" עובדים עבודתם באופן האפשרי בזמן ומקום הגלות, ולאח"ז טוענים "למה נגרע": מהי אשמתנו

96 ראה עירובין ג, סע"א. וש"נ.

97 בהעלותך ט, ז.

98 סנהדרין צז, ב.

99 כלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שיחת שמח"ת תרפ"ט).

100 שם, ו.

101 סוכה כה, סע"א ואילך. ספרי עה"פ.

102 שם, ח.

103 להעיר מהפתגם הידוע שפסח שני מלמדנו "אז עס איז ניטאָ קיין פּאַרפּאַלן, מען קען אַלע מאָל פּאַריכטן" ("היום יום" י"ד אייר. ובכ"מ), ובמילא, לא יתכן שישאר חסרון אצל יהודי, ובפרט בדורנו זה, דור (האחרון של הגלות, ודור) הראשון של הגאולה.

104 פרש"י שם, ז.

שנמצאים אנו לאחרי זמן קיומו של ביהמ"ק, בזמן ומקום הגלות [ובפרט כשנמצאים בגלות בשליחותו של הקב"ה¹⁰⁵, שהרי מקומו האמיתי של כאו"א מישראל הוא "על שולחן אביו המלך"¹⁰⁶ (מלך מלכי המלכים הקב"ה), בביהמ"ק עד לקדה"ק¹⁰⁷] — ה"ז טענה צודקת ע"פ תורה, והמענה על זה, שלא זו בלבד שלא יחסר אצלם לגבי בני" שהיו בזמן הבית, אלא עוד זאת, שעל ידם תיתוסף פרשה חדשה בתורה — החידוש בעבודת הקרבנות בביהמ"ק השלישי בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁰⁸.

ובפשטות: כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא"¹⁰⁹, ו"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים, שנאמר¹¹⁰ מקדש אדני כוננו ידיך"¹¹¹ — יכולה להיות תיכף ומיד הקרבת הקרבנות ("כהנים בעבודתם ולוים בדוכנם וישראל במעמדם") בפועל ממש, החל מקרבנות התמידין שבהם משתתפים כל בני" (הן בארץ ישראל והן בחוץ לארץ) ע"י נתינת מחצית השקל, כולל גם "העתיד לגבות"¹¹² (אלו שלא הספיקו לגבות מהם מחצית השקל), דיש לומר (ע"ד הרמז), שב"העתיד לגבות" נכלל גם מחצית השקל שיתנו בני" עבור הקרבנות בביהמ"ק השלישי¹¹³.

יב. ומענין הקרבנות מובן גם בנוגע לשמחת בית השואבה — ובשתיים:

א) כשם שב"ששלמה פרים שפתינו" יש עילויי ושלימות לגבי הקרבת הקרבנות בזמן הבית (כנ"ל ס"), כך יש עילויי בשמחת בית השואבה בזמן

(105) ע"ד ה"אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם" בגלל שהתעסקו במצוה.

(106) ראה ברכות ג, סע"א.

(107) להעיר מהמסופר בתנ"ך (מ"ב יא, ב"ג) שהטמינו את יואש "בחדר המטות", "בעליית

בית קדשי הקדשים", במשך "שש שנים", שאז היתה גם אכילתו ושתייתו בקדש הקדשים!

(108) נוסח תפלת מוסף. וראה תו"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז פי"ז ואילך. ועוד.

(109) עיקר הי"ב מ"ג עיקרים.

(110) בשלח טו, יז.

(111) פירש"י ותוס' — סוכה מא, סע"א. ועוד.

(112) כתובות קח, א. רמב"ם הלי שקלים פ"ב ה"ט. פ"ג ה"ט.

(113) ועפ"ז ניתוסף עוד יותר בהטענה "למה נגרע" — כיון שמחצית השקל דכל בני" עד סוף

ימי הגלות נכללת כבר בתרומת הלשכה בזמן שביהמ"ק הי' קיים, הרי בודאי שמצדם לא חסר מאומה כו'.

הזה לגבי שמחת בית השואבה בזמן הבית [ובשתיים – הן בנוגע להזמן דשמחת בית השואבה, והן בנוגע להמקום דשמחת בית השואבה], כדלקמן.

(ב) כשם שהענין ד"ונשלמה פרים שפתינו" הוא הכנה להקרבת הקרבנות בביהמ"ק השלישי (כנ"ל סי"א), כך שמחת בית השואבה בזמן הזה היא הכנה לשמחת בית השואבה בביהמ"ק השלישי.

יג. ביאור העילוי דשמחת בית השואבה בזמן הזה לגבי זמן הבית – בנוגע להזמן דשמחת בית השואבה:

במקדש היו "מתחילין לשמוח ממוצאי יו"ט הראשון", ולא ביו"ט עצמו, כי, "החליל של בית השואבה אינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב"¹¹⁴ (מצד גזירת חכמים שגזרו בזמן בית שני), משא"כ בזמן הזה שהשמחה אינה אלא זכר להשמחה במקדש, וללא ה"חליל"¹¹⁵, מתחילים השמחה ביו"ט עצמו.

ובפרטיות יותר:

גם בזמן הבית היו יכולים לכאורה לחגוג שמחת בית השואבה ביו"ט, ללא חליל (כמו בזמן הזה), ובמוצאי יו"ט ע"י חליל. והטעם שלא עשו כן – כדי שלא יהי' מקום לקס"ד¹¹⁶ שהשמחה ביו"ט אינה בשלימות¹¹⁷ (כמו השמחה שמתחילה במוצאי יו"ט) כיון שנעשית ללא חליל. משא"כ בזמן הזה שכל שמחת בית השואבה היא ללא חליל, אין מקום לקס"ד לחלק במעלת השמחה בין יו"ט למוצאי יו"ט, ולכן מתחילים השמחה ביו"ט.

ויתירה מזה: כיון שהשמחה בזמן הזה היא ללא החליל שהי' במקדש, צריכה להיות הוספה יתירה בהשמחה כדי למלא גם את החסרון דהחליל (ע"ד האמור לעיל (ס"י) בנוגע לתפילה), ועד שהשמחה היא גדולה כל כך שאין צורך בחליל.

114 סוכה נ, סע"א.

115 וגם כשעושיין השמחה עם כלי זמר (בחול המועד), ה"ז רק בתור הוספה בלבד, ולא ענין עיקרי, משא"כ במקדש ש"החליל" הוא ענין עיקרי.

116 ובפרט אצל אלה (שלפני "בן חמש עשרה לגמרא") שאינם יודעים אודות הגזירה שהחליל אינו דוחה את היו"ט.

117 היפך ענינה של שמחת בית השואבה – שכיון שעלי' אמרו "מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו", מובן, שהשמחה צריכה להיות בשלימות.

יד. ביאור העילוי דשמחת בית השואבה בזמן הזה לגבי זמן הבית — בנוגע להמקום דשמחת בית השואבה:

בזמן הבית הי' מקום מוגבל לשמחת בית השואבה — בבית המקדש (בעזרה) דוקא, ואילו בזמן הזה חוגגים שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום שנמצאים בניי, בכל בית-כנסת ובית-מדרש, "מקדש מעט"¹¹⁸, ובבית-הכנסת עצמו — ב"עזרה", עזרת אנשים, ועזרת נשים, ע"ד וברוגמת ה"עזרה" ("עזרת נשים") שבביהמ"ק שבה נערכה שמחת בית השואבה.

[ויש לומר, ש"עזרה" היא גם מלשון "עֶזְרָה" (עזר וסיוע), היינו, שמעלת המקום ("עזרה" דביהמ"ק, ומעין זה גם בבית הכנסת) מהוה עזר וסיוע בענין השמחה¹¹⁹, וגם עזר וסיוע בהכנה לשמחת בית השואבה בביהמ"ק השלישי — ע"י ההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל (ביטול סיבת הגלות¹²⁰), המודגשת ב"בית הכנסת", ע"ש שמכנס את כל הנמצאים בו למציאות אחת, "כאיש אחד בלב אחד"¹²¹.

ומעלה יתירה ב"עזרה" דביהכנ"ס וביהמ"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — הן מצד הדגשת ענין השמחה בשמו השני (יצחק)¹²², והן מצד הדגשת ההכנה להגאולה (שאו תהי' שמחת בית השואבה בביהמ"ק השלישי) בב' שמותיו (כנ"ל ס"ח)].

זאת ועוד:

שמחת בית השואבה בזמן הזה מתחילה אמנם ב"עזרה" שבבית-

118) יחזקאל יא, טו. מגילה כט, א.

119) וע"י הקדמת השמחה ניתוסף בכל עניני העבודה שנעשים מתוך שמחה — ע"ד וברוגמת ההוספה בכל עניני העבודה ע"י הקדמת התשובה*, כמבואר בפירוש לשון חז"ל "תשובה ומעשים טובים", שע"י הקדמת התשובה המעשים הם טובים ומאירים (ראה לקו"ת מ"טות פב, א. דרושי שמע"צ פה, א. שה"ש יז, ג. ובכ"מ).

120) ראה יומא ט, ב.

121) פרש"י יתרו יט, ב.

122) נוסף על הדגשת ענין השמחה בהנהגתו במשך כל ימי חייו, ואפילו בסוף ימיו כשלא הי' בקו הבריאות (ל"ע), לא נגרע בענין השמחה גם בגלוי ובחיצוניות (ועאכו"כ בפנימיות) בהנהגה שלו, ועאכו"כ בעבודתו כנשיא הדור, בהיותו דוגמא-חי' שבכל מעמד ומצב צריכה להיות העבודה בשמחה דוקא.

(* ובפרט בעשרת ימי תשובה — שלימות התשובה (ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ו), ובכל עשר הדרגות שבנפש האדם (עשרה ימים).

הכנסת (בדוגמת ה"עזרה" שבבית המקדש), אבל, נמשכת ויוצאת גם מחוץ¹²³ לבית הכנסת (כדלקמן), היינו, שהשמחה היא גדולה ביותר, שממלאת כל שטח המקום שבין הכתלים והגג דבית הכנסת, עד שאינם יכולים להכיל גודל השמחה, ואז מתפרצת השמחה ויוצאת לחוץ. ובלשון הגמרא¹²⁴: "פקע איגרא", "לקול המולת ההמון .. דומין כאילו הגגין מתבקעין"¹²⁵.

ויש להוסיף בביאור המעלה ד"פקע איגרא" (מלבד ההוכחה על גודל השמחה) – ש"גג" (ובפרט "גג" של בית הכנסת, גג דקדושה) הוא אמנם דבר חיובי, שמגין מפני הגשמים וכיו"ב, אבל, ביחד עם זה, ה"ה מפסיק בין הנמצאים בתוך הבית ובין השמים, שכאשר מביטים למעלה רואים את הגג ולא את השמים, וכאשר "פקע איגרא" (מצד גודל השמחה שפורצת גדר¹²⁶) אין שום דבר המפסיק לשמים, ועד לשמי השמים, כל שבעת הרקיעים.

ואז ממשיכים ומוסיפים בשמחת בית השואבה מחוץ לבית הכנסת – ובשתים:

בטוכה – (נוסף על הקידוש וסעודת יו"ט, גם) בהתוועדויות דשמחת בית השואבה באמירת לחיים וטעימת ("פארבייטן") מזונות וכיו"ב, כמסופר בשיחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹²⁷ אודות ההתוועדויות דשמחת בית השואבה בליובאוויטש¹²⁸ (גם) ע"י אביו כ"ק אדנ"ע (שנשיא דורנו הי' בנו יחידו וממלא מקומו) ורבותינו נשיאנו שלפניו, שהראו דוגמא חי' בגופם ממש (נוסף על ההוראות שלמדים ממאמרי החסידות שלהם המבארים עניני שמחת בית השואבה¹²⁹) כדי שמהם יראו וכן יעשו, ומזה מובן שנתנו גם כח שכאשר "מהם יראו" (ובמילא יהי' הרצון בזה) אזי "כן יעשו", ובהצלחה רבה ומרובה.

123) ודוגמתו בשמחת בית השואבה שבמקדש – שמקומה מחוץ לקדש הקדשים, להיכל ולאולם כו' (בעזרת נשים) דוקא.

124) פסחים פה, סע"ב.

125) פרש"י שם.

126) ראה בארוכה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.

127) ראה מעייני הישועה ח"א פ"א ע' 27 ואילך. וש"נ.

128) אף שמכמה סיבות לא הי' מנהג זה (דעריכת התוועדויות שמחת בית השואבה) בגלוי

כל כך בכל תפוצות ישראל, אפילו בין חסידים.

129) ראה מעייני הישועה שם ע' 21 ואילך.

ולאח"ז גם ברחוב – כנהוג בשנים האחרונות ששמחים ורוקדים גם ברחוב, עד כדי כך, שהרחוב עצמו רוקד ("די גאס אליין טאַנצט מיט"), החל מהרחובות הקרובים, בשכונה זו¹³⁰, ועד לרחובות הרחוקים, בכל העיר (בברוקלין ובניו יורק) כולה, שע"ז עושים מה"רחוב", "רשות הרבים", "טורי דפרודא" – "רשות היחיד", ליחידו של עולם¹³¹.

ובזה ניתוסף עוד יותר לאחרי הימים הראשונים דיו"ט (ושבת) – שכיון שאין ההגבלה דתחומין וכו', יכולים לילך גם למקומות רחוקים יותר, כפי שכבר נהגו לנסוע ולבקר את בני"ש שנמצאים בעיירות וערים אחרות, כדי לשמחם (להוסיף עוד יותר בשמחתם) בשמחת החג בכלל, ובפרט בשמחת בית השואבה, שע"ז מוסיף הקב"ה (מדה כנגד מדה¹³², וכמה פעמים ככה) בהשמחה שלהם, ושל כלל ישראל.

טו. ועוד והוא העיקר – ששמחת בית השואבה בזמן הזה נעשית הכנה לשמחת בית השואבה בביהמ"ק השלישי:

כאשר שמחת בית השואבה נערכת ע"י בני"ש בכל מקום שהם, בריבוי מקומות, ה"ז ממחר ומזרז עוד יותר את שמחת בית השואבה דכל בני"ש, במקום אחד – בעזרה שבבית המקדש השלישי.

ובפשטות – שמיד לאחרי התחלת חגיגת שמחת בית השואבה בחוץ לארץ מקיים הקב"ה את הבטחתו "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"¹³³, ולוקח את כולם "עם ענני שמיא"¹³⁴ לארצנו הקדושה,

וממשיכים שמחת בית השואבה במשך הטיסה ("פליענדיק") "עם ענני שמיא" ביחד עם עוד יהודים שפוגשים אותם במהלך הטיסה "עם ענני שמיא", ועאכו"כ ביחד עם היהודים שפוגשים בארצנו הקדושה,

ומשלימים שמחת בית השואבה עם כל בני"ש – "בנערינו ובזקנינו

(130) שבה חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועבד עבודתו בתורה עבודה וגמ"ח במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ובאופן שיומשך מזה בכל העיר, בכל המדינה, ובכל המדינות כולם, ונוסף על ההמשכה בנוגע למקום, גם בנוגע לזמן – שיומשך על כל השנים שלאח"ז, בכל הזמנים כולם.

(131) ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

(132) סנהדרין ז', סע"א. וראה סוטה ח, ב ואילך.

(133) ישע"י כז, יב.

(134) דניאל ז, יג.

גו' בכנינו ובכנותינו"¹³⁵, ו"הקיצו"¹³⁶ ורננו שוכני עפר"¹³⁷, ובראשם האושפיזין, הן האושפיזין שבזהר והן האושפיזין החסידיים, ונשיא דורנו בראשנו — בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש ובבית המקדש השלישי.

ואז תהי' השמחה בתכלית השלימות — שיאמרו "מי שלא ראה שמחת בית השואבה זו לא ראה שמחה מימיו".

*

---

(135) בא יו"ד, ט.

(136) ישעי' כו, יט.

(137) להעיר מנבואת יחזקאל (פרק לו) בענין ה"עצמות היבשות" — שמפטירין בשבת חול המועד פסח, והרי חג הפסח וחג הסוכות שייכים זל"ז (ראה לקמן סט"ז).